

antreprenor în
muzică

Este prima pianistă din România care a concertat la *Royal Albert Hall*, dar dincolo de distincțiile care au făcut-o un nume de referință în muzică, **Alexandra Dariescu** este o inspirație prin disciplina senină cu care își gestionează performanța. Se consideră un antreprenor al artei sale, iar dacă îți dorești o schimbare sau un suflu nou de inspirație în viața ta, povestea care urmează poate fi cel mai bun imbold.

de Diana-Florina Cosmin

M-am întâlnit cu Alexandra Dariescu într-una dintre ultimele dimineți însorite de toamnă, când ea tocmai se pregătea să plece din România, iar eu numai ce mă întorsesem. Ca două călătore de meserie, nu reușiserăm să ne coordonăm pentru interviu decât în cel de-al douăsprezecelea ceas, pe drumul Alexandrei de la hotel spre aeroportul Otopeni. Și, chiar dacă există zile în care, cu toată bunăvoința și cofeina din dotare, energia rămâne la nivelul de avarie, în momentul în care Alexandra s-a urcat în BMW-ul Seria 6 Gran Coupe negru în care o așteptam eu și echipa BMW (care a asigurat transportul artiștilor pentru Festivalul Enescu), atmosfera a căpătat alt suflu. S-au ivit zâmbete, toți ne-am îndreptat brusc de spate, iar privirile au devenit mai alerte. „Ce bine că am reușit să ne coordonăm până la urmă”, m-a îmbrățișat ea strâns, cu același zâmbet larg care-i luminează fața. „Nu-i grozav să fii în mișcare? Energia se hrănește cu energie”. Apoi a început să râdă. Mult, cu toată fața, cu bucuria omului care a descoperit perpetuum mobile și îi prieste. Și, instantaneu, acea dimineată leneșă de toamnă a devenit vioaie. „Lumea mă întreabă dacă nu obosec, dar eu cred că un stil de viață energizant este perfect: îți dă inspirație și energie, iar cu cât ești mai ocupat, cu atât devii mai ocupat, ceea ce-i foarte bine”.

Alexandra sosise la București cu trei zile în urmă, pentru Festivalul Enescu, iar cele mai multe ore din timpul ei în România fuseseră alocate repetițiilor. Cu toate astea, pe lângă concerte și repetiții, avusese timp pentru un shooting personal, un shooting pentru BMW, întâlniri cu prietenii și ieșiri în oraș. Într-un singur weekend, reușise să concentreze, cu un firesc desăvârșit, dublul activităților de care cei mai mulți oameni se plâng într-o săptămână întreagă. Privind-o, mi-am reamintit acel paradox fascinant: oamenii ocupați și hiperactivi se plâng mai puțin de oboseală și de lipsa timpului decât cei care au în agendă un sfert din activitățile lor. Energia chiar se hrănește cu energie, viața poate fi trăită și dintr-un carry-on, iar împachetatul se poate face fără probleme în cinci minute. Doar întreab-o pe Alexandra.

MUZICIAN 2.0

Ea și pianul au fost predestinați unul celuilalt. Alexandra a intrat în lumea muzicii la șapte ani, la îndemnul mamei. La nouă ani concerta deja cu o orchestră simfonică, iar la 17 ani era marea câștigătoare a bursei Constantin Silvestri, în valoare de 30.000 de lire, care îi oferea șansa de a studia timp de un an de zile în Marea Britanie. S-a dus hotărâtă să transforme acel moment de grație în piatra de temelie a visului ei, acela de a deveni pianist concertist, și a investit în fiecare experiență și întâlnire toată seriozitatea și pasiunea ei. La finalul anului, ca într-un imens joc în care încheierea unei probe deschide porțile către următorul nivel, i s-a oferit o invitație la audiția Royal Northern College of Music din Manchester. Nimic altceva decât o șansă de a arăta de ce e în stare, fără promisiuni sau garanții. A cântat cu toată ființa ei, iar „porțile” s-a deschis: comisia de evaluare i-a acordat bursa integrală Associated Board of the Royal School of Music. Patru ani, 100.000 de lire, posibilitatea de a studia cu cei mai buni profesori din Europa și de a susține concerte în toată Europa și în Statele Unite ale Americii.

Din acel moment, nimic nu i-a mai stat în cale. A primit Medalia de Aur la absolvire, cea mai prestigioasă distincție a facultății sale, apoi o bursă integrală de masterat la „Guildhall School of Music and Drama” din Londra, distincții de Piano Fellowship și, ca răsplătă binemeritată pentru sutele de ore de studiu, șansa de a concerta în toată lumea: de la Royal Albert Hall din Londra (unde a fost prima româncă din istorie) până la săli de concert din Argentina, Elveția, Germania sau Africa de Sud.

Prestația în cadrul concursului Young Classical Artist Trust (YCAT) i-a mai adus o șansă importantă: primul contract cu o agenție de impresariat din Londra, care i-a conturat mai bine strategia de promovare ca artist, însă 90% din efortul și inspirația brandului său de muzician a venit tot de la ea. „La 21 de ani încă îți găsești picioarele ca muzician și nu-ți poate spune nimeni cum trebuie să arăți sau ce trebuie să proiectezi”, crede ea. „Impresarul îți dă o mână de ajutor, dar nu vine niciodată cu o agendă plină și cu treaba gata-făcută, trebuie ca tu să fii tot timpul propriul tău impresar”. Mai exact trebuie să fii impresarul tău, PR-ul tău, asistentul tău și, peste toate astea, să fii artistul care intră pe scenă în fiecare seară și care trebuie să cânte perfect.

În Marea Britanie, în ultimii ani la Conservator există o mulțime de cursuri în care ți se vorbește, ca muzician, și despre partea lumească a meseriei. Cum să completezi formularele de impozit anual, cum să-ți alegi un contabil sau să decizi dacă ai sau nu nevoie de unul, cum să te promovezi și să ieși din paradigma străveche a artistului care stă să studieze 10 ore pe zi, așteptând în cămăruța lui să îi bată la ușă ofertele de concert. Pentru Alexandra,

lucrurile s-au legat instinctiv fiindcă îi plac oamenii, energia lor o inspiră și o hrănește, iar rețelele sociale au fost, din prima clipă, un loc de curiozitate și relaxare. „Am început câte puțin și numărul de followeri crește mereu, ceea ce mă bucură”, recunoaște ea. „Dar mai ales sunt fericită că e un public sincer, de peste tot, care mă urmărește și căruia pot să-i povestesc lucrurile pe care le trăiesc”. Zâmbeste larg: „Și în muzică, totul are o poveste în spate”.

Alexandra iubește oamenii. Îmi spune asta textual și când rostește cuvintele îi sclipesc ochii. Lucrează bine cu ei, îi e drag să aibă forfotă de oameni în jur și să creeze proiecte alături de ei. Simte că fiecare dintre ei îi dă energie, dar și inspirație, un lucru esențial pentru orice tânăr artist. Deși mentorul ei declarat este pianistul Andras Schiff, Alexandra are convingerea că mentorii pe care-i întâlnim într-o viață nu sunt doar din domeniul în care ne desfășurăm activitatea. „Învăț zilnic de la oameni cu care intru în contact, fiindcă mentoratul nu ajută doar la crearea muzicianului, ci și la ordonarea ta ca ființă umană”, crede ea. „Pentru că am cunoscut oameni din toate domeniile, de la ei am preluat versatilitatea de a face multe lucruri deodată, de a fi șeful meu propriu și de a-mi organiza timpul astfel încât să-mi reușească tot ce am de făcut”.

RITUALURILE UNEI TINERE PIANISTE

Programul ei de concerte este stabilit cu 2-3 ani înainte, cu mici pauze și goluri care pot fi acoperite pe moment, însă fiecare zi este privită cu adevărat ca o viață în miniatură. La începutul fiecărei săptămâni, Alexandra își face programul, armonizându-se cu soțul ei, Andreas (președinte al organizației „Young People in Arts” și Associate Artist Manager la Konzertdirektion Schmidt). Amândoi călătoresc mult prin prisma carierelor

„Sunt fericită că am un public sincer, de peste tot, care mă urmărește și căruia pot să-i povestesc lucrurile pe care le trăiesc”.

foto: Florin Vitzman

lor, așa că fiecare secundă contează, iar programul pe doi sau trei ani înainte presupune cel puțin câte un concert în fiecare săptămână, într-un colț al lumii. La prima noastră întâlnire, cu doi ani în urmă, îmi spusese că – deși locuiește la Londra – „acasă” este orice loc în care are un pian la dispoziție. Familia și prietenii îi sunt mereu alături chiar și de la depărtare, prin mijloacele tehnologice moderne, așa că se simte liberă să facă lumea-ntreagă casa ei. Asta nu înseamnă însă că nu este un ambasador pasionat al României, despre tradițiile căreia turuie cu orice ocazie prietenilor și oamenilor cu care vine în contact. Ba chiar, îmi povestește râzând, într-un an și-a convocat prietenii din toată lumea să facă salată de boef și le-a predat cu meticulozitate un veritabil „Masterclass” despre cum se amestecă maioneza cu lingura de lemn.

Dacă într-o zi în care are concert Alexandra își permite să doarmă puțin mai mult, pentru zilele obișnuite există un ritual bine pus la punct: se trezește foarte devreme și face meditație, o jumătate de oră de yoga sau, în funcție de locul din lume în care se află, o oră de înot, o plimbare sau mers cu bicicleta. A ales yoga pentru că o ajută să se centreze și îi îmbunătățește tehnica de respirație: la pian stai într-o anumită poziție și trebuie să simți libertate și relaxare în mușchi și oase, iar ritmul respirației trebuie să fie uniform.

În ultimii ani, din cauza programului încărcat, nu a avut vacanțe mai lungi de un weekend și visează la o escapadă la mare, timp de două săptămâni, fără telefon, cu un teanc enorm de cărți lângă ea și fără nicio altă grijă decât aceea de a se bucura de mare și soare. Deși studiază zilnic șase sau șapte ore la pian, crede cu tărie că trebuie să existe distanță și spațiu între artist și instrumentul său. „Libertatea este creată din simplul fapt de a respira din când în când”, explică ea. „Studiezi și tot studiezi, dar ai nevoie de timp ca să ajungi să simți, nu doar să gândești, fiindcă muzica e sentiment, e mesaj, iar tu trebuie să apuci să trăiești mesajul înainte de a-l trimite, prin muzică, celor din public”. De multe ori, cuvintele Alexandrei sună a poezie, dar acesta îi e felul. E ieșencă, și-a păstrat o urmă de accent încântător, care-i dă farmec, iar poezia vorbelor e contrabalansată de mult umor și de un limbaj plastic și viu.

Oricât de aglomerată îi e ziua, își face timp să iasă la o galerie de artă, la un concert, la o întâlnire cu prietenii, undeva unde să simtă că se hrănește sufletește și se inspiră într-un alt mod decât o face cu pianul. „Nu poți să fii doar cu năsucul în pian, nu, nu”, râde ea. Vara asta, spre exemplu, a petrecut mult timp la BBC Proms („Henry Woods Promenade Concerts”, prezentate de BBC), o serie de concerte dispuse de-a lungul a opt săptămâni,

Alexandra Dariescu
și Diana-Florina Cosmin

„Chiar dacă în muzică nu e vorba de afaceri și de bani, cred că trebuie să iei câte ceva din tot ceea ce vezi și să pui în practică în ceea ce faci tu, să încerci să aplici lucrurile care te-au inspirat în altă parte”.

foto: Adrian Stoicoviciu

„Studiezi și tot studiezi, dar ai nevoie de timp ca să ajungi să simți, nu doar să gândești, fiindcă muzica e sentiment, e mesaj, iar tu trebuie să apuci să trăiești mesajul înainte de a-l trimite, prin muzică, celor din public”.

cu o tradiție de peste o sută de ani, la care participă cele mai mari orchestre și cei mai buni interpreți ai lumii. „Stai la coadă și, pentru cinci lire, poți să asculți concertul chiar din mijlocul Royal Albert Hall, practic în mijlocul muzicii”, zâmbește ea. Deși fiecare pătrățel din agenda ei este optimizat și drămuț cu grijă, Alexandra este poate cel mai senin și relaxat om pe care l-am cunoscut. Și, dacă cei mai mulți dintre noi ne străduim să ne ținem gândurile în loc pentru a putea recepta micile binecuvântări zilnice, tocmai ea, care are programul stabilit cu ani înainte, este expertă la „trăit clipa”. „Când îți faci calendarul, te gândești ce o să cânti într-un an de-acum încolo, ce program ar trebui să ai peste doi ani și ce proiecte noi să concepi”, explică Alexandra. „Dar când te urci pe scenă, trebuie să trăiești clipa de acum”.

Pianul a învățat-o să trăiască momentul, fiindcă atunci când te așteaptă câteva mii de oameni, sufletul tău nu are voie să hoinărească prin alte părți. Trebuie să fie acolo, cu ei. Dacă unii artiști se relaxează înainte de un concert vorbind sau fiind foarte activi, pentru Alexandra ritualul începe cu o jumătate de oră și – chiar dacă e momentul ei secret, pe care nu-l va împărtăși nimănui niciodată – spune că e menit să o liniștească, s-o aducă într-un stadiu de concentrare maximă și s-o ajute „să se încălzească la mâini și la suflet”.

ARTA CA BUSINESS

Într-o lume în care căutarea și revizitarea disperată a sensului în viață, a drumului corect de urmat și a vocației potrivite a devenit un mod de viață, Alexandra îmi mărturisește ceva ce am simțit din secunda în care s-a urcat în mașină: „În ultimii ani am așa... o împăcare sufletească, sunt foarte mulțumită de viața mea și recunoscătoare pentru toate oportunitățile care mi se dau, pentru faptul că am atâtea ocazii de a concerta”.

Își numără binecuvântările și încearcă să valorifice fiecare șansă care-i iese în cale, ca pe o oportunitate de a crește ca artist și ca om. A învățat că de multe ori marile ocazii vin ambalate modest, fără mare pompă, dar schimbă totul în urma lor. „În 2012 am avut un concert într-o sală mică, un simplu recital, dar după acel recital mi s-a oferit primul contract cu o casă de discuri”, își amintește ea. „Nu știi niciodată cine e în public, cine te privește și de unde poate apărea o ocazie, așa că trebuie să fii pregătit”. După acel prim CD de „Preludii”, lansat la Champs Hill Records și cotelat de BBC cu patru stele, i-a urmat al doilea volum, lansat cu o lună în urmă. Când a venit poștașul, Alexandra era acasă și studia, iar deschizând cutia mare cu CD-uri, a simțit că-i dau lacrimile. „Aș putea face 200 sau 300 de concerte pe an, dar CD-ul e ceva concret, care rămâne peste timp”, crede ea. „E tangibil”.

Coperta primului CD al Alexandrei este o adaptare modernă a tabloului lui Renoir, „Les Parapluies” (Umbrelele), realizată de fotograful Vladimir Molico.

Nu e doar un martor al succesului ei, ci și al evoluției ca pianistă și, implicit, al stării ei sufletești din momentul respectiv. Profesorul ei de la masterat i-a spus cândva să nu creadă că varianta unei bucăți muzicale pe care o înregistrează pentru un CD este cea pe care o va cânta toată viața. Că nu trebuie să caute idealul, ci varianta de acum. Clipa prezentă „S-ar putea să trăiesc toată viața cu acea piesă sau să mă întorc la ea abia peste 40 de ani, dar indiferent când mă întorc la ea, va fi diferită”, zâmbește ea. „Când o ascult, voi ști mereu că așa eram eu în acea înregistrare, în anul respectiv”. Așa cum noi ne recunoaștem într-o poză dintr-un anumit an, Alexandra se recunoaște pe sine într-o melodie.

Țin în mâini o copie a celui de-al doilea volum al „Preludiilor”, primit înainte ca el să apară pe piață, din mâinile emoționate ale creatoarei lui, care îmi mărturisește că a reascultat de curând primul volum și și-a dat seama de adevărul cuvintelor acelui profesor. „Nu e altcineva cântând acolo, sunt tot eu, dar când ascult simt că eram altfel pe atunci”, zâmbește ea. Privește trecerea timpului cu aceeași împăcare cu care își „arhivează” alegerile din momentul în care le-a făcut. Nu există loc de scenarii, de „ce ar fi fost dacă?” sau de întrebări. „Când iau o decizie, simt că e cea mai bună decizie la momentul respectiv și nu mă mai îndoiesc de ea niciodată”, spune ea. „Când aleg, nu îmi pun niciodată problema că ar putea să nu fie cea mai bună variantă, niciodată! Mi-o asum până la capăt”. Fermitatea și disciplina interioară care-i permit să fie atât de tranșantă seamănă cu „sângele rece” al oamenilor din business, un spirit cerebral care completează frumos poezia ei nativă. „Din momentul în care am terminat facultatea am știut că un artist nu mai poate fi doar artist în ziua de azi, trebuie să aibă și un spirit de antreprenor, de business”, îmi explică ea. „Când ies de la Conservator, nu toți studenții au un impresar și o agendă plină de solicitări de concerte, așa că trebuie să aibă grijă cum se gestionează pe ei și cum își gestionează cariera”. Printre inspirațiile de timp liber ale Alexandrei se numără, pe lângă galerii și concerte, emisiunea „The Apprentice”, cu care rezonează foarte mult. „Îmi place la nebunie pentru că acolo e vorba de a crea ceva de la zero”, îmi explică ea. „Chiar dacă în muzică nu e vorba de afaceri și de bani, cred că trebuie să iei câte ceva din tot ceea ce vezi și să pui în practică în ceea ce faci tu, să încerci să aplici lucrurile care te-au inspirat în altă parte”. De aceea o și entuziasmează atât de tare albumele ei, trei la număr (două volume de preludii, parte dintr-o trilogie, și un volum de „Solo Piano Works”) și încă trei care se vor concretiza până la finele lui 2016. Ele reprezintă partea concretă a brandului ei de muzician și de antreprenor care nu creează doar momente temporare de grație, trăiește într-o sală de concert, ci poate „împacheta” acea bucurie și într-o variantă „take away”. Emoție de luat acasă.

Ieșim din București și deja se văd avioane decolând de pe Otopeni, semn că discuția noastră se apropie de final. Următoarele călătorii ale Alexandrei sunt însemnate pe un calendar mare, care se află acasă, pe peretele de lângă pian, și multe alte locuri – și plane – așteaptă să-i devină „acasă”. Recunoaște, însă, că n-ar mai face echilibristica de care era atât de mândră cu patru ani în urmă, când dusesse trăitul din valiză la rang de maximă virtuozitate. „La un moment dat am zburat din Buenos Aires după două săptămâni de concerte, am aterizat la Londra la ora 14:00, după un zbor de 17 ore, cu escală, iar seara am

avut concert”, povestește ea. „Parcă n-aș mai face-o acum, dar atunci a fost, cum spun englezii, terribly exciting”. Râde mult și pare că re trăiește momentul de atunci. Concertul a ieșit bine, chiar și după 17 ore de zbor, așa că amintirea îi e nespuse de dragă.

Am ajuns la aeroport și ne-am luat rămas bun. După cele 40 de minute cu Alexandra, mă simțeam ca după o infuzie de energie pură, abia-așteptând să ajung la redacție și să-mi fac planul pe săptămâna respectivă. Să pun roțițele în mișcare și să eliberez combustibilul de idei și proiecte, pentru că atunci când te afli în proximitatea Alexandrei înțelegi mai bine acea vorbă înțeleaptă: „Prezența oamenilor extraordinari te face să simți că și tu poți fi extraordinar în domeniul tău”. În acea zi de toamnă, aveam nevoie să mi se amintească de ce iubesc ceea ce fac, iar sclipirea ochilor Alexandrei în timp ce-mi vorbea despre oameni, pian și concerte, a fost răspunsul meu. Weekendul următor, Alexandra avea să concerteze pentru a treia oară la Royal Albert Hall, cu o sală de 6.000 de oameni aflați „în mijlocul muzicii ei”. Aștepta cu nerăbdare momentul, pentru că de fiecare dată e diferit, sunt alte emoții, altă energie și o altă percepție a clipei trăite.

„Când intri pe scenă și vezi câtă lume a venit, chiar nu poți să descrii în cuvinte sentimentul”, zâmbește ea. Tot așa cum acei oameni care vin s-o audă cântând și care o urmăresc pe Facebook nu pot descrie în cuvinte ce îi face să simtă pianul ei. Știu doar că le atinge niște straturi de suflet și de emoție de care nu aveau habar că există. Un dar pe care solista britanică Katie Melua îl sintetiza cândva în melodia ei, „Spider’s Web”, cu aceeași poezie cu care o face Alexandra când vorbește despre muzica ei: „*The piano keys are black and white, but they sound like a million colours in your mind*”. □